

Інформаційне повідомлення

про Пленум Центрального Комітету
Комуністичної партії України

27 липня 1960 року відбувся Пленум Центрального Комітету Комуністичної партії України. Пленум розглянув питання «Про підсумки липневого Пленуму ЦК КПРС і завдання партійних організацій України».

З доповіддю по цьому питанню виступив перший заступник Голови Ради Міністрів Української РСР І. С. Сенін. В обговоренні доповіді взяли участь товариші: В. М. Титов — секретар Харківського обкому КП України, П. Я. Лисяк — голова Київського раднархозу, О. П. Ляшко — секретар Сталінського обкому КП України, М. С. Довжик — директор Камиш-Бурунського залізничного комбінату, А. С. Кузьмич — голова Луганського раднархозу, І. С. Савельєв — голова Державного науково-технічного комітету Ради Міністрів Української РСР, П. Д. Рогоза — секретар Дніпро-

дзержинського міськкому КП України Дніпропетровської області, І. Н. Івонін — голова Львівського раднархозу, Г. І. Івановський — голова Запорізького раднархозу, М. П. Семененко — віце-президент Академії наук УРСР, М. Г. Бичков — майстер мартенівського цеху Сталінського металургійного заводу м. Сталіно, А. П. Єременко — голова Станіславського раднархозу, Д. І. Федотов — заступник начальника цеху суднобудівного заводу імені Носенка, В. М. Яковлев — голова Полтавського раднархозу, Г. П. Онищенко — заступник голови Держплану УРСР, В. В. Япаскурт — голова Вінницького раднархозу, І. П. Казанець — секретар ЦК КП України.

В обговорюваному питанні Пленум прийняв відповідну постанову.

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

МОЛОДІ КОМУНІСТАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IV
№ 13 (286)

П'ятниця, 29 липня 1960 р.

Ціна 20 коп.

ТВАРИННИЦТВО — СЬОГОДНІ НАШ ПЕРЕДНІЙ КРАЙ

КОМСОМЛЬЦІ І МОЛОДЬ! ПАМ'ЯТАЙТЕ:
друге півріччя — вирішальний етап у виконанні
зобов'язань по виробництву М'ЯСА І МОЛОКА

Вільшанські верхогляди

КОМСОМЛЬСЬКИМ БУДОВАМ — УДАРНІ ТЕМПИ

В ШЕРЕНГАХ молодих будівників комунізму твердою ходою йде юнь нашої орденоносної Кіровоградщини. Це руками молодих зводяться Кременчуцька гідроелектростанція і тисячі нових будинків, цукрові заводи і м'ясокомбінат, школи-інтернати і нові сільські школи, Будинки культури та клуби. Два роки тому обласна комсомольська конференція оголосила дворіччю культурного будівництва. Протягом 1958—1960 років вирішено силами комсомольців і молоді збудувати 144 клуби і 21 бібліотеку, закласти 42 парки і сквери, створити 114 стадіонів і спортивних майданчиків. Високі зобов'язання взяли комсомольські організації по шкільному будівництву. За два роки повинні стати до ладу 25 нових середніх шкіл, 9 шкіл-інтернатів, 100 класних кімнат.

МИНУЛО півтора року великого будівничого походу. Міськкоми, райкоми ЛКСМУ, первинні комсомольські організації провели значну організаторську роботу серед молоді з тим, щоб додержати даного слова, здати новобудови в строк. Про це свідчать такі факти. Тільки в цьому році у селах і містах здано 84 клуби і Будинки культури, 7 бібліотек, понад 200 стадіонів і волейбольних майданчиків.

Успішно виконують зобов'язання по культурному будівництву Бобринська, Кіровоградська, Ново-працька, Ново-Георгіївська районні комсомольські організації.

Найкращих успіхів домоглися комсомольці Голованівського району. В галузі культурного будівництва вони вийшли переможцями у змаганні районів республіки. Про їх досвід розповідається в сьогоднішньому номері газети.

Проте Устимівський, Ново-Архангельський, Добровеличківський райкоми комсомолу не підірпали свої зобов'язання конкретними діями. І тому не випадково культові заклади в селах цих районів будуються дуже повільно.

ОСОБЛИВО невідні справи із спорудженням шкіл-інтернатів. Як відзначалося нещодавно на бюро обкому ЛКСМУ, школи-інтернати в містах: Кіровограді, Олександрії, Ново-Георгіївську споруджуються вкрай незадовільно. Річний план будівельно-монтажних робіт за перше півріччя виконано всього на 35 процентів. Сталося це тому, що останнім часом міськкоми, райкоми комсомолу послабили свою роботу по шефству над будівництвом шкільних приміщень. На будовах часто не вистачає потрібних матеріалів, погано організована праця робітників.

Секретарі Кіровоградського МК ЛКСМУ тт. Ткаченко, Сокурєнко, Олександрійського тт. Балик, Гончар рідко бувають на будовах, не вникають в роботу молодих будівельників, мало допомагають їм долати труднощі, щоб виконати взяті зобов'язання.

ЗАВДАННЯ міськкомів, райкомів, первинних комсомольських організацій — глибоко розібратися із станом справ на кожній будові, створити нормальні умови для роботи молодих будівельників, організувати серед них дійове соціалістичне змагання, щоб намічені плани виконати достроково.

Потрібно активніше діяти комсомольським штабам і постам, загонам «легкої кавалерії». Кому, як не їм, слід оголосити рішучу боротьбу безгосподарності, сміливіше братися за розв'язання питань по забезпеченню об'єктів необхідними будівельними матеріалами?

Літо — найкраща пора року для будівельників. Не можна гаяти жодної години, жодної хвилини. «Ударним будовам — комсомольські темпи!» — такий сьогоднішній девіз.

Промисловість УРСР достроково виконала план семи місяців 1960 року

Коллективи промислових підприємств Української РСР, виконуючи соціалістичні зобов'язання, взяті на честь липневого Пленуму ЦК КПРС, по достроковому виконанню плану другого року семиріччя, виконали план семи місяців 1960 року

по випуску валової продукції та більшості найголовніших виробів 26 липня. Промисловість Української РСР перевиконала план зниження собівартості продукції, а також план зростання продуктивності праці.

Ліда Барвінок тільки шістьнадцять років. Перший рік дівчина працює у колгоспі імені Мічуріна, Голованівського району. Вона доглядає 40 телят. Всі колгоспники поважають Ліду як сумлінну трудівницю. Середньодобовий приріст живої ваги кожного теляти по її групі становить 800 — 850 грамів.

На знімку: Ліда БАРВІНОК.

Фото В. КОВПАКА.

Більше,

ЯК ТІЛЬКИ ми вивчили метод відгодівлі худоби в тракторній бригаді Олексія Рожка, тут же вирішили запровадити і в себе досвід миколаївських механізаторів. Незабаром в польовому таборі, що розташований над ставком, закипіла робота. Механізатори будували два загони для худоби на 150 голів кожний.

А як тільки в степу з'явилася перша прозелень, до табору пригнали 300 бичків. Худими вийшли вони з зимівлі — кілограмів по 150, не більше важили. Почали розраховувати: до кінця табірної утримання — 6—7 місяців. При денному прирості по 700—800 грамів бички можуть набрати по 3 центнери живої ваги кожний. З цих розрахунків і складалося наше зобов'язання: відгодувати 300 бичків і здати державі 900 центнерів м'яса.

Щоб додержати слова, треба було подумати про головне — корми, бо саме тільки випасання худоби мало що дасть. Тоді й порішили — розорати 30 гектарів невідлі і засіяти їх трав'яни, кукурудзою.

Так і зробили комсомольці нашої бригади. Те-

пер у нас з ранньої весни для годівлі тварин безперервно надходить соковита зелена маса. Як тільки приціплювачі Леонід Кладко та Олександр Колісник приганяють худобу з пасовища,

дешевше

ми одним з тракторів підвозимо корми. За якихось 10—15 хвилин розкидаємо їх в ясла.

Недавно механізатори бригади зняли з відгодівлі перші 60 бичків. По 250—320 кілограмів кожний затигнув. А годували їх ми всього три місяці. Приріст живої ваги на кожну голову склав в середньому трохи більше, як по кілограму. Незабаром знову відправимо ще 80 голів. Ця група буде вгодована ще краще. Решту тварин здаватимемо наприкінці табірної утримання.

М'ясо, яке ми виробляємо своїми силами, обходиться дешево, при невеликих затратах ручної праці. Бичків доглядають два приціплювачі, всі трудомісткі процеси виконуються з допомогою механізмів.

Є в нашій комсомольсько-молодіжній бригаді й кролеферма. Правда, дещо запізненим створили ми

Дівчина часто прибігала на ферму, щоб допомогти матері. То піднесе води, то виміє вим'я, а інколи й сама пробувала доїти.

А на початку минулої зими довелося замінити хвору матір. Марусю непокоїла думка: чи ж вистачить сил справитися з такою відповідальною і нелегкою роботою?

Частенько Маруся закінчувала доїння останньою і самотньо йшла додому. Та все вірило, що справи налагодяться: адже їй дуже хотілося бути дояркою.

А справи ті, як на зло, ставали все невтішнішими: кормів обмаль, та й корови в запуск пішли, лише чотири доїлися.

І дівчина стала, як кажуть, «більмом в очах». Підкотять «Победой» голову колгоспу М. М. Колісниченко і секретар парторганізації П. І. Станков і відразу ж гримають на Марусю:

— Чому молока нема? Виженемо з ферми!

Не вигнали, сама покинула ферму Маруся Степанова. Лише чотири місяці попрацювала і не витримала такої «допомоги».

У колгоспі «40-річчя Жовтня» подібне не новина. Пізніше залишила ферму комсомолка Олександра Дубченко. Буквально днями відмовилася доїти корів і Катя Кауліна...

В чому ж справа?

На початку року комсомольсько-молодіжній фермі, де працювали дівчата, було присвоєно звання комуністичної. Торік добре-таки потрудилися молоді тваринники. Від кожної фуражної корови вони наділили по 3,584 кілограми молока при зобов'язанні 3,000. Та й комсомольське життя вирвало на фермі.

Підтримувати б, розживати б далі цю хорошу справу! Так ні ж! Керівники артілі і працівники райкому комсомолу вирішили, мабуть, що все тепер підгляденько, самопливом. Перестали бути на фермі, і, головне — працювати з людьми. Петро Гудзенко, секретар райкому ЛКСМУ, пишається високими показниками Юлії Островерхої. І не безпідставно. Юлія наділа за півріччя по 2,238 літрів молока від кожної корови. Проте, ніхто глибоко не замислювався над тим, чому, скажімо, комсо-

молока Марія Мурашко, яка працює поряд з Юлією, одержала на 768 літрів менше. А давно слід було б розібратися на місці у цій строкатості.

Невтішне становище в цілому по фермі. За шість місяців на кожну корову надоемо 1,457 кілограмів молока при річному зобов'язанні 3,500.

Навіть зараз, у найбільш молочнадаїний період, тут на корову одержують за добу по 9 літрів молока. А буває, що й цієї кількості не добирають. Так, 19 липня корів, закріплених за дояркою Євдокією Щербатюк, яка захворіла, відправили у степ неподоеними.

Завідуючий фермою Г. С. Монастирний не організовує випасання корів у прохолодну пору дня. Сім півдів, що обслужують ферму, не встигають забезпечувати тварин зеленими кормами. Ізлові косять кукурудзу вручну, бо керівники не додумуються пустити сінокосярку. А тому зеленої маси на корову припадає мізерна кількість — всього по 10—12 кілограмів.

У літньому таборі відсутня наочна агітація, немає дошки показників. Перестала випускатися стінна газета. Агітатори забули стежку суди. Вряди-годи навідується секретар колгоспної комсомольської організації Галина Дулева та працівники райкому ЛКСМУ.

— Та вони коли й бувають, то не цікавляться, як ми живемо тут, що нам завважає, чого не вистачає, — з гіркотою говорить Валя Познякова. — Чотири місяці, як мене обрали комсомольським групоргом на фермі. Але ніхто мені навіть не розказав, як вести роботу.

Висновок напрашується сам собою: керівники колгоспу «40-річчя Жовтня» та працівники райкому ЛКСМУ своєю холодною байдужістю на корню гублять початку у свій час хорошу справу. Саме з-за цієї безтурботності багато доярки, які раніше впевнено рухалися вперед, нині здають вихідні позиції.

Сподіваємося, що належний висновок з цього зробить бюро Вільшанського району комсомолу.

О. ШКАБОЙ,
спецкор «Молодого комунара».

Ті. Тому трохи затигнулися кролів до кінця року буде. А на наступний рік кролеферма неодмінно даватиме «вельке» м'ясо. Комсомольці Б. Трьохгуб та О. Скиба вже тепер готують для цього маточне поголів'я.

Чому я веду мову про майбутній рік? Тому, що цю хорошу справу ми будемо й надалі продовжува-

ти, бо відгодівля худоби силами механізаторів — справа хоч і нова, але прогресивна і економічно найбільш вигідна для колгоспу.

С. ГОНЧАРКО,
бригадир комсомольсько-молодіжної тракторної бригади колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС, Бобринського району.

ГЛЯ Прокончук розгорнула свіжу газету, обвела поглядом своїх подруг. — Почитаємо, дівчата? — Давай, Галю, — відповіла котрася із свинарок. — Якраз грохи впоралися з роботою.

Тісним колом посідали колгоспниці біля агітатора. З інтересом слухають її, зрідка ставлять запитання. — Двічі на тиждень, а при нагоді й частіше збираються свинарки послухати задушевну розповідь комсомолки, почитати газету.

Поважають Галину тваринниці колгоспу і як агітатора, і як працювиту свинарку. Та й є за що! На відгуківлі в артілі зайнято лише двоє — Г. Прокончук і Т. Лісова. Але за півроку вироблено по 16,7 центнера свинини на 100 гектарів ріллі. Показник високий!

БУЛО це восени минулого року. На свиноферму завітав секретар колгоспної парторганізації І. К. Семеренко. Заїшов в один свинарник — немає нікого, в інший — теж не видно дівчат. А вони, виявляється, зібрані на кормокухні.

— Що ви тут поробляете? — Та ось, Іване Кузьмовичу, Галя книжку читає. Присів і собі, послухав. Книга була цікавою, до того ж Галина вміло читала, захоплювала слухачів. Відчувалося, що такі читання проходили на фермі не раз. Іван Кузьмович давно вже мав на меті залучити

комсомолку до агітколективу, створеного при партійній організації. Знав, що Галя працює добре, служитиме хорошим прикладом у роботі. Але він вивчав людину. Тепер уже відкладати справу не було рації. Саме слухна година поговорити з дівчиною.

— Завтра у нас черговий семінар агітаторів, — звернувся І. К. Семеренко до Галі, коли та скінчила читання. — Приходь.

І вона прийшла. Коли ж Іван Кузьмович заговорив про те, що її призначають агітатором, дівчина соромливо посміхнулася і заперечила:

— Та який же з мене агітатор? Хіба я знаю більше за інших?

— Нічого, нічого. Ти своєю працею агітуватимеш. Будеш інших вчити трудитися по-справжньому. А чого не знатимеш — навчимо, допоможемо.

На перший випадок доручили їй провести з свинарками бесіду на тему: «Дамо країні більше м'яса». Провела непогано.

СЛАВА про Ярослава Чижика докотилася до них восени. Дівчата раділися: «Коли бінам так організувати роботу». Але ще не все було зрозуміло у методах знатного свинаря.

— Що ж, треба їхати до Чижика, — заявила на одній із бесід Галина Прокончук. — Головне — своїми очима побачити, а потім і в себе зробимо так.

Її підтримали одностайно. Особливо Таця раділа: — Давай, Галю, удвох доглядати всіх свиней на відгуківлі.

Правління артілі послало по досвід до Чижика Тацю. Коли та повернулася, то розповіла на зборах про все, що бачила. Тоді ж і зобов'язалися: з Галею відгукують за рік 1.100 свиней, зладуть державі 1.000 центнерів м'яса.

Минуло шість місяців. Половину річного зобов'язання виконано. І вже ніхто не має сумніву, що дівчата додержатъ слова. Зараз щодобовий приріст живої ваги свиней становить 450—500 грамів.

Це і є найбільш дійова агітація — своєю працею і полум'яним словом. Наслідки? Ось вони. На свинофермі немає відстаючих. Свинарки беруть підвищені зобов'язання і успішно виконують їх. За півроку комсомолки Оля Сивокінь і Галія Свирідюк одержали по 14 ділових поросят від свинчатки. З них бере приклад і решта тваринників.

П. БІЛЯКОВ.
Новгородківський район.

переду йде молодь артілей імені Жданова, Кіровоградського району, «Комінтерна», Бобринецького району.

Славно попрацювали й школярі області. Найбільше зібрано металолону учні Кіровоградської середньої школи № 14 — 23,2 тонни і Кам'янецької середньої школи, Ново-Архангельського району, — 18,9 тонни.

Обласна комсомольська організація в цілому своє зобов'язання виконала успішно. Але справи були б кращими, коли б усі райкоми, всі вожаки молоді по-ударному організували збір брухту. Так, наприклад, Ново-Миргородська районна комсомольська організація в першу чергу з-за неперворотності працівників райкому піврічний план збору металолону виконала лише наполовину. Не виконує завдання Олександрійська міська організація.

Ці недоліки мають бути негайно усунені. Збір металового лому — справа рук комсомольських. Вона повинна бути організована по-ударному.

М. ПУТРОВА,
заступник завідувачого відділом комсомольських організацій обкому комсомолу.

Милують окозі смаком написані художником Віктором Ященком картини Беляєва «Советские ребята», Бродського «В. И. Ленин», Шишкіна «Дубки», Мещерського «Гарний пейзаж» та інші.

В неділю, 17 липня, до Будинку культури зібралися майже всі односельчани, багато гостей із сусідніх сіл, з районного центру. Всі вони прийшли на радісне свято. Відбувся урочистий мітинг. Голова артілі Володимир Карпович Поліщук поздоровив будівельників з успішним завершенням будівництва нового культурно-вітнього закладу, подякував комсомольцям за їх велику допомогу. Ввесь день грали три духових оркестри артілі, а ввечері артисти Кіровоградського музично-драматичного театру показали виставу «Сьогодні й завжди».

ІНІЦІАТИВУ в спорудженні Будинку культури виявили комсомольці. Правління колгоспу, партійна організація підтримали їх. Створили комсомольську будівельну бригаду.

Завжди серед людей

У кожній бригаді, на тваринницьких фермах першого відділка радгоспу «Сагайдак» добре працюють комсомольці-агітатори.

Для прикладу можна взяти Галину Бабич. Три роки тому вона стала дояркою. Згодом їй доручили вести масово-політичну роботу на фермі. Галя систематично проводить бесіди, голосні читання, розповідає про передових доярок, прийоми їх роботи.

Серед механізаторів кращим агітатором зарекомендував себе Олександр Вилкул. Останнім часом він провів бесіду на тему: «На жинвах все залежить від комбайнера». З інтересом слухали радгоспні робітники також розповідь Олександра про використання комбайна «КУ-2» на збиранні кукурудзи.

Алла БУРЧИК,
секретар комсомольської організації першого відділка радгоспу «Сагайдак».
Устимівський район.

МОЛОДЕЦЬ, Людмила!

ТИХИЙ літній вечір. Закінчилася робота у полі. Лише десь далеко чути гуркіт трактора. А в червоному кутку другої комплексної бригади артілі імені Леніна поживалення. Тут після трудового дня відпочивають колгоспники. Одні — просто сидять під високими тополями, інші слухають музику, або останні вісті. Але найбільше людей прийшло до своєї бібліотеки. Їх радо зустрічає Людмила Майборода.

— Одержали другу книгу «Піднятої лінії», — звертається вона до літнього колгоспника. — Записати?

— Мико, — бібліотекар протягує чорнявою хлопцю невеличку книжечку. — Ти цікавився правилами гри в настільний теніс. Будь ласка.

Бібліотека налічує 365 читачів, і Людмила прекрасно знає смаки кожного з них. Головна риса Л. Майбороди

НА ДІЛА ХОРОШІ!

У будівельне училище № 1 м. Кіровограда їх привело одне прагнення — навчитись своїми молодими руками зводити красиві будинки, заводи-велетні, фабрики, електростанції. І ось уже позаду роки наполегливого навчання. Перший крок у трудове життя молоді спеціалісти — муляри, штукатури, малярі, столяри — роблять зі словами на устах: «Приймайте нас, будови семирічки!».

Сімнадцять малярів і штукатурів уже працюють на будовах м. Сталіно, десять молодих спеціалістів придуть на новобудови м. Павлограда, двадцять п'ять випускників виїхали до Владивостока. Соросім чоловік поповнили ряди будівельників м. Кіровограда.

— І хай труднощі чекають нас, та не злякаємось їх, не відступимо від свого, — говорить штукатур Світлана Музика. — Ми переконані, що наша дружба, наші хороші люди допоможуть у важку хвилину.

Вирішили подруги Світлани не поривати дружби, що зародилася в училищі. Тому й ідуть дівчата разом на роботу в м. Макіївку. І хто знає, може з роками стануть вони — Рая Ольшевська, Віра Мороз, Ніна Ткаченко, Клава Підкиш, Люба Данильченко, Галя Борценко — славнозвісними малярями? А поки що вони випускники. Перед від'їздом з Кіровограда дівчата вирішили сфотографуватись на згадку. Цей знімок ми і публікуємо.

Текст А. ЧАЛОГО.
Фото О. СМАЛЬКА.

МЕТАЛ—ХЛІБ МАРТЕНІВ

Зобов'язання виконані, але...

ПРИНЕСТИ якнайбільше користі любимій Батьківщині — цим керується наша славна молодь завжди і всюди. І справді, тисячі тонн металу — хіба це не великий вклад у загальну справу? А їх, тисяч, понад дев'ять зібрано комсомольцями і молоддю Кіровоградщини у першому півріччі цього року. Це — більше половини річного зобов'язання.

Дружно працювали молоді робітники і колгоспники, комсомольці і піонери Ново-Георгіївського, Знам'янського, Бобринецького, Рівнянського районів.

За підсумками першого кварталу Ново-Георгіївська районна комсомольська організація (секретар І. Аввакумов) згідно з умовами республіканського змаган-

ня по збору металового лому відзначена грошовою премією в розмірі 1.500 карбованців. Знам'янська міська комсомольська організація (секретар С. Гребенюк) лише в другому кварталі збрала і відвантажила 1.250 тонн металолону при плані 750. Знам'янчанам вручено перехідний Червоний прапор обкому для міських комсомольських організацій.

Перехідні Червоні прапори завоювали також Бобринецька та Ново-Архангельська районні організації.

Добре потрудились у другому кварталі комсомольці Кременчукгесбуду, які збрали 779 тонн брухту, Семенівська - Голоківської брикетної фабрики, заводу «Сільгоспдеталь». Серед колгоспних організацій по-

ЛИСТИ З ОДНОГО РАЙОНУ

1. Сільська новина

Наприкінці минулого року рішенням ЦК ЛКСМУ, міністерства культури, міністерства зв'язку та міністерства сільського господарства Української РСР Голованівській районній комсомольській організації було присуджено перше місце у змаганні районів республіки за культурне будівництво на селі та вручено перехідний Червоний прапор і першу грошову премію.

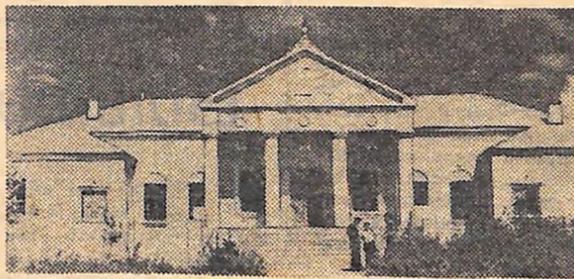
Нижче розповідається про молодих голованівських будівельників, їх трудові діла.

ПІД колеса «Победи» кілометр за кілометром лягає курна дорога. Вона петляє вузьким коридором крізь зелене кукурудзяне море і веде до села. За парканами кучерявляться садки, прикриваючи своїми вітаміні білі стіни чепурних хаток. До ганків ведуть оточені чорнобривцями й айстрами доріжки, з призьб посміхаються кручені паничі, а жовті, сині, червоні

квіти на віконницях ніби змагаються своїми візерунками з природними.

Чудове село Наливайка! Та ще прекраснішим стає воно тепер. В центрі, оточений деревами і квітниками, височить новий Будинок культури другої рільничої бригади колгоспу імені Кірова. Колгоспники називають його палацом. І це без підстав. Збудований за типовим проектом, він має просторий зал на 400 місць з балконом, фойє, читальний зал, кімнати для гурткової роботи. Тут же розмістилася бібліотека.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
29 липня 1960 р. 2 стор.

До її складу ввійшло до 20 чоловік. Очолив колектив секретар бригадної комсомольської організації Микола Харкавенко. Після закінчення семирічки він весь час працював на будівництві, полюбив цю справу і став визнаним майстром.

Муляри Іван Глухенький, Леонід Горбачук, теслярі Панас Солодчук та Андрій Гримач, допоміжні робітники Леонід Вансович, Анатолій Чуловський, Микола і Володимир Глухенькі добре оволоділи своїми спеціальностями і теж працювали сумлінно. Тепер вони можуть помірятися вмінням і з кваліфікованими будівельниками.

Спочатку не було будівельних матеріалів. Комсомольці відкрили у селі кам'яний кар'єр. Пісок, глину, цеглу, граніт — все це знайшли на місці. Ліс і черепашник заготовляли за межами області.

У вільний від роботи час усі комсомольці приходили на допомогу молодим будівельникам: підвозили мате-

полягає в тому, що вона любить свою роботу, людей, і читачі відповідають їй взаємністю.

Людмила не обмежується роботою на стаціонарі. Разом з активом вона щоденно буває в бригадах, на фермах та інших ділянках колгоспного виробництва. Там вона проводить читки газет, журналів, художньої літератури, випускає політку.

Для кращого обслуговування читачів в тракторній бригаді і на сортодільниці створено дві пересувки. З

числа активних читачів виділено три чоловіки, які систематично проводять подвірні обходи з метою залучення колгоспників до бібліотеки та обслуговування пенсіонерів.

Популярною формою роботи бібліотеки стали читачькі конференції, літературні вечори, які завжди закінчуються концертами художньої самодіяльності.

З. ВАРЛАМОВА,
бібліотекар Олександрійської районної бібліотеки.

ру. Не менш мальовничі в цьому районі й село Грузьке. Зеленими гірляндами оперезані вулиці. В центрі — теж Будинок культури — гордість колгоспників. Коли ми зупинилися перед фасадом на пагорку, секретар райкому комсомолу Володимир Бабій сказав:

— Оце, дивіться, як село змінило своє обличчя. Тут

ріали, копали ями, насаджували дерева.

Колгоспники третьої бригади спорудили лазню, електростанцію, багато нових приміщень для громадського тваринництва, застосували механічне доїння корів, посадили біля села великий, прекрасний сад, обладнали стадіон.

Зараз споруджується новий Будинок культури в селі Шепілово для трудівників першої рільничої бригади. І знову активну участь у цій почесній справі беруть комсомольці, молодь

НАЛИВАЙКА і Шепілово — не єдині села, де молодь виступила в комсомольській похід за культу-

понад триста колгоспних сімей побудували нові і перекрили шифером, черепицею і залізом свої старі будинки. У багатьох з них — веранди. В селі хороша середня школа, два фельдшерсько-акушерські пункти, багато типових капітальних приміщень для громадського тваринництва.

Характерно, що все це зроблено руками колгоспної будівельної бригади, яка налічує близько сорока чоловіків. А більшість членів бригади — молоді колгоспники.

П. ДМИТРЕНКО.

На знімку: Палац культури в с. Наливайка; внизу — школа в с. Клінове.

ЩОБ ВІДПОЧИНОК БУВ ЗМІСТОВНИМ

Йде громадський огляд
піонерських таборів

У РОЗПАЛІ піонерське літо. Один за одним відлітають листки календаря, кінчається липень. Мине серпень, і знову повернеться до школи зміцніла, загартована дівчата, обвітряними, засмаглими обличчями. І довго ще ділитимуться школярі один з одним враженнями про чудові веселі канікули...

Шість піонерських таборів працюють нинішнього року в Рівнянському районі. З них — чотири колгоспних, міжколгоспний і один — школи-інтернату. Понад 500 піонерів та школярів оздоровляються тут за літо.

Нещодавно райком комсомолу разом із відділом народної освіти провели громадський огляд піонерських таборів. Перевірка показала, що всі вони за забезпечені необхідним господарським інвентарем, своєчасно і в достатній кількості постачаються продуктами. Робота ведеться за планами. Проходять бесіди, колективні читки газет, книг. Випускаються також стінні газети та сатиричні листки.

У багатьох таборах організовуються туристські походи по рідному краю, визначних місцях області, в ліс і т. д. Так, в Ганнівському піонерському таборі відбулася екскурсія до Канева в музей Т. Г. Шевченка, вихованці школи-інтернату відвідали в Кам'янці історичні місця, зв'язані з життям і творчістю О. С. Пушкіна та П. І. Чайковського. Учасники художньої са-

модіяльності піонерських таборів виступають з концертами перед трудівниками села. Піонери Ново-Миколаївського колгоспного табору часті гості у хліборобів і тваринників сільгоспартілі, для яких підготували кілька хороших концертів.

Однак, далеко ще не все гаразд з відпочинком школярів у районі. В окремих таборах (Шишкіському, Ганнівському, Іванівському) слабо поставлена виховна робота, не ведуться щоденники. В Шишкіському таборі все зводиться лише до розучування ігор, пісень, танців, одноманітних і нецікавих екскурсій. Зовсім немає виховного плану в піонерському таборі школи-інтернату.

Особливо незадовільні справи з дітьми, які не охоплені оздоровленням в таборах. Навіть в районній школі № 5 ця робота пущена на самоплив. Всі вчителі зараз у відпустки, крім одного чергового, який, звичайно, не має змоги налагодити правильний і організований відпочинок школярів у поєднанні з суспільно-корисною працею. Крім видачі книг, нічого не робить і дитяча районна бібліотека.

Не став методичним порадиником і керівником для таборів, піонерських постів і районний Будинок піонерів. Рідко залучаються школярі старшого віку в гуртки, тому дуже мало підготовлено піонерів-інструкторів. Гірше того, на час літ-

ніх канікул деякі з них зовсім перестали працювати.

Кожен школяр, перебуваючи в піонерському таборі, вдома повинен добре відпочити і чомусь навчитися. До цього мусимо прагнути ми. І, якщо в найкоротший строк будуть усунуті згадані недоліки, піонери проведуть свій літній відпочинок більш змістовно і цікаво.

В. ЄРМУСЕВИЧ,
секретар Рівнянського
РК ЛКСМУ.

Комсомольці і молодь Севастополя виступили ініціаторами нового патріотичного руху. Вони вирішили зробити своє місто містом зразкового громадського порядку і високої культури, а підприємства міста — підприємствами високопродуктивної праці. Це цінне починання підхоплено по всій країні.

В місті зараз більше 600 бригад, цехів, дільниць, змін і підприємств змагаються за право називатися колективами і ударниками комуністичної праці. Деяким з них уже присвоєно це високе звання.

Уже зараз сталося багато змін у житті міста: на ряді підприємств знято табельні дошки, заробітну плату одержують без касира, буфети і магазини працюють без продавців, тролейбуси — без кондукторів, в бібліотеках вільний доступ до книжкових фондів, абоненти без контролерів щомісячно знімають показання лічильників і багато інших здавалося б, життєвих «дрібниць», в основі яких — повага і довіра до людини.

На Севастопольській швейній фабриці сьогодні день полум'я. В цеху на столі лежать конверти з грошима і сирок. Касира немає. Кожний одержує свою зарплату сам.

На знімку: одержує зарплату швея Людмила ПІСКУНОВА.

Фото Г. БОРОДИНА. (Фотохроніка ТАРС).

ЧЕРЕДНИК

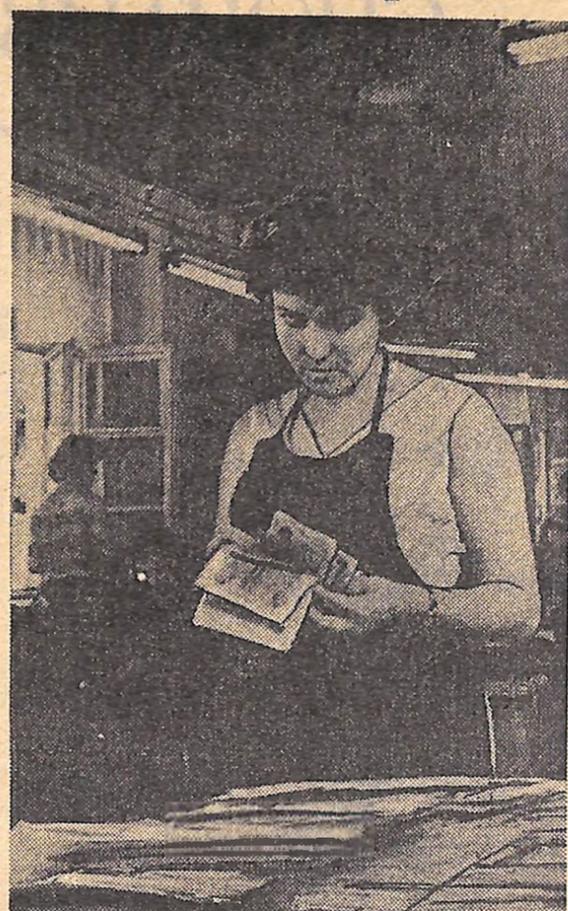
Настане вечір... В синій лісошумі
Рогатий місяць буде виглядати.

І задріма на витоптанім крузі
Натомлена артільна череда.

А ти зручніш приляжеш на солому,
Замріяно дістанеш цигарки...

І буде чуть в смерканні степовому,
Як об відро видзвонюють цівки.

Микола ПИРОЖЕНКО.

ЗА ПРИЛАВКОМ — МОЛОДІ

— Ні, не стану я, мабуть, ніколи справжнім продавцем, — мало не плакала Тамара Галницька, яка щойно закінчила торговельну школу і тепер працювала продавцем у магазині № 1 Кіровоградського міськпромторгу. — Все не встигаю...

До дівчини підійшла завідувача відділом Раїса Жерновникова.

— Ну що ти, Тамаро? Не треба так. Всьому навчишся, все зумієш. Ти тільки завжди бач перед собою людину — покупця, і все буде гаразд. Колись і я так впадала у відчай.

І пригадалося Раїсі, як дев'ять років тому вона, так як і Тамара, вперше стала за прилавок. Нелегко доводилося їй, 15-річній дівчинці. Часто покупці йшли від неї незадоволені: не могла вчасно обслужити їх. Та комсомолка вперто вчилася працювати швидко, задовольняти запити кожного, хто приходив у магазин.

І якою ж великою була для неї радість, коли її згодом призначили завідувачою відділом. А потім — подяки від торгового управління, Почесні грамоти міському комсомолу за зразкову роботу.

В пам'яті спливав один вечір. Було це восени минулого року. Після роботи зібралися дівчата поговорити про свої справи. Саме тоді й запропонувала Поля Гребюк:

— А що, дівчата, давайте будемо боротися за те, щоб

наш відділ став найпередовішим у магазині, комуністичним. Згода?

— Звичайно! — разом відгукнулися Валя Лисанова, Віра Белікова, Ліда Проценко.

На тому й порішили. Працювали з душею. Це дало змогу в змаганні з текстильним відділом бути попереду.

В трудових буднях непомітно минав час. Настав травень. Незвичайним був цей весняний місяць для дружини. Їх бригадира послали на республіканську нараду передовиків виробництва. Запам'ятала Раїса дні, проведені в Києві. Повертаючись додому, згадувала виступи учасників наради, щоб потім розповісти про все своїм подругам.

А тут її чекала приємна новина. Бригаді присвоїли звання комуністичної.

Окрилені здобутими перемогами, ще завзятіше трудяться молоді. Зі смаком оформляють вітрину, завжди пропонують покупцям новий товар, допомагають слухною порадою. Не забувають вони і про навчання. Майже всі за прикладом свого керівника вчаться заочно в торговельних технікумах.

— З такими дівчатами можна горі перевертати, — з гордістю говорить про них Раїса.

І якщо тобі, читачу, доведеться бувати в магазині № 1, ти внесеш звіти не тільки нову річ, а й згадку про тепле, ввічливе ставлення з боку молодих продавців.

Л. БАБИЧ,
м. Кіровоград.

Їжте, кролики...

Фотостудія В. ШТЕЙНБЕРГА.

ЧИТАЧІ пишуть

ЧОМУ ЗАМОВК ОРКЕСТР?

Кілька років тому правління колгоспу імені 10-річчя Жовтня, Маловісківського району, придбало духовий оркестр.

Для керівництва оркестром потрібна була досвідчена людина. Правління артілі виділило гроші і послало на навчання до Кіровограда Андрія Ковальова.

Закінчивши курси, Ковальов повернувся у рідне село. За справу взявся гаряче: підібрав аматорів, навчив музичній грамоті. Зазвучала в нашому клубі музика. Та не надовго. Торік замовк наш оркестр, а інструменти лежать у кабінеті секретаря партійної організації.

Цікаво знати, коли знову заграє наш оркестр.

І. КАПЛУНОВ,

с. Злинка,
Маловісківського району.

ГОРДИТЬ КОЛЕКТИВУ

Запитайте у робітників Хирівської промислової артілі імені Декабристів про Віру Бабич і ви завжди дістанете відповідь:

— Віра? Це наша гордість. Одна з кращих виробничниць...

Таку шану дівчина завойовувала наполегливою працею. Прийшла вона на підприємство після закінчення десятирічки, згодом стала формувальницею. Професія їй сподобалась. Зараз звичайний виробничий показник комсомолки — майже півтори норми за зміну.

Таких, як Віра, у нас багато. Можна замилуватися

І. ШІСАРЕНКО.

„МОЛОДОМУ КОМУНАРУ“ Відповідають

У передовій статті «Якщо тобі — комсомольцю ім'я» («Молодий комунар» за 13 липня ц. р.) за байдужість до розподілу комсомольських доручень та сплати членських внесків був підданий критиці секретар первинної комсомольської організації колгоспу «Радянська Армія», Голованівського району, Леонід Мещук.

Секретар Голованівського району ЛКСМУ тов. Бабій повідомив редакції, що наведені факти підтвердились. У колгоспі проведено комсомольські збори, членам ВЛКСМ дано певні доручення. Ліквідовано заборгованість по членських внесках.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
29 липня 1960 р. 3 стор.

ПІОНЕРВОЖАТА

БІЛЯ будинку, в якому розмістився Велико-троїцький піонерський табір, зупинилась автомашина.

— Приїхали! — почувшись радісні вигуки.

З кузова виглянуло кілька дитячих голівок.

На ганок вийшла молода жінка з червоним галстуком на грудях.

— Маріє Євтихіївно!.. Маріє Євтихіївно!.. — хором закричали діти і кинулись їй назустріч.

Вона ласкаво обнімала їх, привіталась. Потім всі гуртом попрямували на подвір'я, шасливі, збуджені.

ПШОВ четвертий тиждень відтоді, як село звільнили радянські війська. Якось до гурту дівчат підійшла жінка, посилина з сільради.

— Марійко! Директор велів до школи зайти.

— Мені? Чого? — здвинула плечима дівчина.

— Не знаю.

— Добре, прийду...

Другого дня Марія побігла до школи. Оглядаючи облуплені, понівечені стіни, згадала свої шкільні роки до війни, день, коли одержала свідоцтво про закінчення десятирічки.

— А, Марія! Заходь, заходь!

— Ви мене кликали?

— Три дні тому я підписав наказ про призначення тебе старшою піонервожатою школи.

Марія пробувала заперечувати:

— Я не працювала на такій роботі. До війни була тільки загоновою вожатою... — Нічого. Я теж директо-

ром школи не був. Довелось, бачиш. Прямо з партзанського загону — в школу. Не будемо ж чекати, поки з фронту повернуться директори і вчителі. Приймайся за діло, Маріє Євтихіївно!

МИНАЛИ дні, місяці. Школа з її гоминок, безпосередньою дівчорою стала вже чимось невід'ємним і близьким у житті Марії.

Всяке траплялось. Інколи губилась, не знала, чи вірно відповіла, порадила, повела себе з малюками. Тоді вже за порадою йшла сама: до старших, в райком комсомолу.

Згодом Марія зрозуміла, що школа, діти — її шлях, іншого не може бути. Навчання в Первомайському педагогічному училищі остаточно закріпило глибоку повагу дівчини до своєї нелегкої професії.

ЗАРАЗ прізвисько старшої піонервожатої Данило-балківської середньої школи відоме всьому району. В неї вчаться, з нею радяться.

Ветеран своєї школи (мало хто лишився тут з тих, хто почав працювати в селі після війни), Марія Євтихіївна не думає однак підбивати підсумки своєї роботи вихователя піонерів.

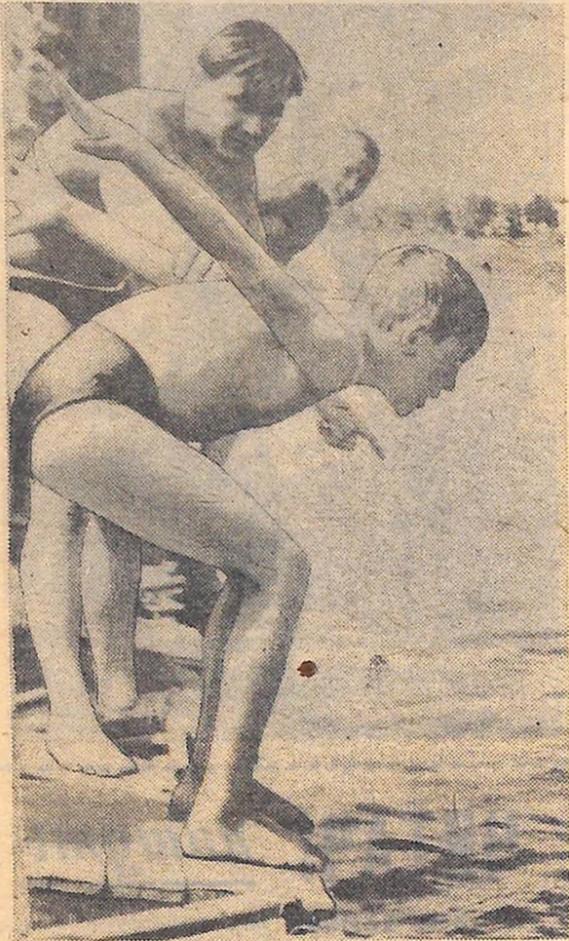
Ось і тепер, влітку, вона пішла працювати вожатою в районний міжколгоспний піонерський табір. І там все своє вміння і старання віддає професії, з якою зріднилась і дружить довгі роки.

Я. БОЙКО,

Ульяновський район.

СПОРТИВНІ БУДНІ

Картихи МИКОЛИ ПОТОКІНА

— На старт!
— Увага...
Ще мить, і учень шосто-го класу школи № 21 м. Кіровограда В. ШЛАПАК стартує на дистанцію 50 м.
На знімку: тренер з плавання ДСТ «Спартак» Юрій ПОЛІШУК дає останню вказівку другорозряднику В. ШЛАПАКУ.
Фото В. ЮР'ЄВА.

ПІДСУМКИ СПАРТАКІАДИ

В Запоріжжі закінчилися фінальні змагання Української ради профспілок з чотирьох видів спорту: легкої атлетики, спортивної гімнастики, важкої атлетики та плавання.

З легкої атлетики, спортивної гімнастики і плавання честь нашої області відстоювали спортсмени заводу «Червона зірка», а з важкої атлетики — фізкультурний колектив Семенівсько-Голованівської брикетної фабрики.

Добре виступили гімнасти, які серед колективів фізкультури зайняли шосте місце. В особистому заліку серед наших гімнастів найкраще виступив майстер спорту Герман Шишкін.

Легкоатлети зайняли дев'яте місце. Валентин Ткаченко став чемпіоном спартакіади з стрибків у довжину з розбігу.

В загальнокомандному заліку наші спортсмени зайняли тринадцяте місце серед колективів фізкультури УРСР. Трапилося це тому, що рада колективу фізкультури заводу «Червона зірка» (заст. голови В. Твердоступ) не приділила достатньої уваги підготовці команди велосипедистів.

М. КРАСНОВСЬКИЙ,
заступник голови обласної ради ДСТ «Авангард».

НАДІЇ не справдились

НА кожних комсомольських зборах Кіровоградського будівельного управління № 1 говорили про спорт. Хлопці і дівчата проголосували запальні промови, сперечалися, як краще організувати секції з футболу, волейболу, легкої атлетики тощо. Але всі найрештєльніше продумані плани упиралися в одне: а хто буде тренувати спортсменів?

— Адже між нами є розрядники, — говорив секретар комсомольської організації Володимир Богуненко. Так проходили збори за зборами, місяці за місяцями, а фізкультурно-масова робота в колективі не проводилася. Бувало, зайдуть хлопці після роботи на стадіон, подивляться на тренування футболістів, позіхають та й ідуть ні з чим додому.

Та ось з'явився у будівельному управлінні Григорій Відкуп. Заговорили між собою хлопці і дівчата: — Чули? У нас фізорг з'явився.

А Григорій, засунувши

глибоко в кишені руки, походжав по будівельних майданчиках і агітував:

— Волейбол, футбол... Поспішайте записуватись, поспішайте...

Раділа молодь, записувалась. Ось і перші тренування з легкої атлетики. Привів Г. Відкуп хлопців і дівчат на стадіон і наказав:

— Ну, займайтеся...
— Як?
— Що ж нам робити?
— А як метати списа?
— Невже ви гадаєте, що я тренер?

— А хто ж ти?
— Фізорг...
— Так за що ж тобі платять 600 карбованців на місяць?
— Диваки... За організацію секцій(!?).

От і виходить, що фізорг є, а займається спортом молоді будівельники не мають можливості. Комсомольська ж організація на всі ці безладдя дивиться з олімпійським спокоєм.

В. ГОНЧАРЕНКО,
муляр будівельного управління № 1.

ЗАКІНЧИВСЯ робочий день. Групи та поодинокі люди повертаються додому. Після короткого відпочинку частина з них піде в кіно, інші відвідають своїх друзів, знайомих. Словом, у кожного знайдуться справи.

А куди поспішає цей засмаглий кременецький хлопець з етюдником і похідним осличком у руках? Він прямує на берег Кременчуцького моря. В цей вечір воно виглядало спокійним. Хвилі мирно і навіть якомось ліниво набігали на бетонні укосу. Хлопець ішов понад берегом, а хвилі плескались біля його ніг, бігли за ним. Здавалось, вони просили пощади у людини.

Саме цей стан приборкані річки і жадає втілити на полотні машиніст цюкової дробарки Микола Потокін.

Ще в дитинстві захопився малюванням. Він з радістю брався за пензель і фарби, щоб перенести на папір красу рідного краю. Цю щирю любов до природи, до її птахів і дерев юнак зберіг назавжди.

В АРМІЇ він здружився з обдарованим художником — початківцем Вадимом Коробовим. Саме з ним Микола вперше почав ходити на «етюди». Відтоді пейзаж став основною темою творів М. Потокіна.

Більше ста робіт начисано молодим художником. Багато з них

ось вже на протязі шести років експонуються на Полтавській обласній виставці. А такі картихи, як «У жовтні», «Наприкінці літа», зайняли друге місце на обласному конкурсі, присвяченому фестивалю молоді і студентів у Москві.

Темами останніх творів Потокіна стало Кременчуцьке море, творча праця його будівників. Зараз у червоному кутку гуртожитку, де живе художник, влаштована виставка його робіт. Всі будівельники, які ознайомилися з картинами М. Потокіна, відзначають талант молодого митця, його здатність бачити, відчувати тонку поезію рідної природи і вміння

передати все це засобами живопису.

Ось лише один відзвіз з книги відвідувачів виставки: «Ми захоплені майстерністю М. Потокіна, життєвістю його картин. Такі твори, як «Весна», «Кременчуцьке море в бурю», «Весна у лісі», є зразком високої майстерності. Група відвідувачів».

...Вечоріє. Микола складає етюдник. Він вже встиг зробити кілька ескізів, «піймати» те, що потім допоможе глибше розкрити внутрішній зміст його майбутньої картини.

В. ЛЕБЕДКІН,
заступник секретаря комітету комсомолу Кременчугесбуду.

Міжнародне життя

(Огляд повідомлень ТАРС)

РУКИ ГЕТЬ ВІД КУБИ І КОНГО!

Мужній народ Куби продовжує боротьбу проти посягань американських імперіалістів на свободу і незалежність його країни. Щоб зламати опір кубинського народу і примусити його знову служити інтересам американських монополій, уряд США оголосив економічну блокаду Куби і підготував проти неї відкрити збройну інтервенцію. В зв'язку з цим кубинський уряд звернувся до Ради Безпеки ООН з скаргою на агресію американських імперіалістів проти Куби.

Але слухання Сполученим Штатам більшість у Раді Безпеки проголосувала за передачу скарги Куби в Організацію американських держав (ОАД), яку монополії США використовують для прикриття свого диктату в Латинській Америці. З допомогою ОАД американські монополії сподіваються вилучити звернення Куби з Ради Безпеки і підготувати «юридичну підставу» для розправи з нею, як це було зроблено свого часу з Гватемалою.

Кубинський народ, однак, не самотній в своїй справедливій боротьбі. Його підтримує могутній соціалістичний табір на чолі з Радянським Союзом. Наша країна постачає Кубі нафту і закуповує у неї цукор, тим самим зводячи нанівець економічну блокаду Куби, почату Сполученими Штатами. «Радянський Союз, додержуючи своєї політики миру і захисту інтересів народів, які борються за свою незалежність і свободу, подасть необхідну підтримку кубинському народові в його справедливій бо-

ротьбі», — говориться в опублікованій 26 липня телеграмі М. С. Хрушова прем'єр-міністрові Республіки Куби Ф. Кастро. Героїчно відстоює свою незалежність і Республіка Конго, яка щойно виникла в Африці.

Незважаючи на рішення Ради Безпеки про виведення з Конго бельгійських військ, вони при американській підтримці продовжують окупувати деякі райони країни, насамперед провінцію Катанга, де розташовані розробки найважливіших викопних багатств країни — міді й урану. Більше того, колонізатори та їх агент Чомбе проголосили відокремлення Катанги від Конго і сподіваються забезпечити собі дальшу експлуатацію країни. Війська країн ООН, що прибувають в Конго, не відкидають заходів, спрямованих на виконання постанови Ради Безпеки про виведення бельгійських збройних сил з конголезької території.

Але імперіалістам не вдається знову нав'язати народові Конго, так само як і кубинському народові, колоніальне ярмо. Гарантією тому — могутня підтримка справедливої справи Куби і Конго всіма прогресивними силами світу.

УСПІХИ СИЛ МИРУ І ПРОГРЕСУ

Минулий тиждень відзначений рядом подій, які свідчать про успіхи сил миру і прогресу.

В Італії впав уряд на чолі з Тамброні, що тримався при владі при підтримці неофашистів. Демократична преса Італії підкреслює, що відставка кабінету Тамброні — результат надзвичайної непопулярності здійснюваної ним політики участі Італії у воєнних блоках західних держав і погіршення життєвих умов широких мас населення. Антифашистський народний рух протесту проти такої політики, підкреслюється в заяві Італійської комуністичної партії, привів до скинення уряду Тамброні.

Другим важливим успіхом демократичних сил є прихід до влади на Цейлоні в результаті недавніх парламентських виборів уряду на чолі з Сірімаво Бандаранайке — вдовою покойного прем'єр-міністра Цейлону С. Бандаранайке. С. Бандаранайке заявила, що вона проводитиме політику неучасті у воєнних блоках і зміцнення дружби та співробітництва з усіма країнами.

Редатор П. МАРЧЕНКО.

щоб підняти бокали з іскристым вином за здоров'я молодих.

А в цей час у книзі реєстрації шлюбів розписуються нові пари — технік Юрій Александров і медсестра Людмила Турова, складальники заводу «Арсенал» Валентин Харченко і Ніна Проценко. І знову звучить музика, знову дзвенять кришталеві бокали.

Добре почувують себе молодожони в новому Палаці. Тут можна придбати обручки і сувеніри, купити квіти, сфотографуватися і навіть замовити весільне плаття або костюм.

(РАТАУ).

Одруження! Ця подія запам'ятовується на все життя. Звичайно, кожному хочеться відзначити її якомога урочистіше, веселіше. І тут уже звичайний ЗАГС стає тісним і непривітним, тут потрібний Палац. Днями в Києві такий Палац одружень відкрився. Цей двоповерховий старовинний особняк, що потонає в зелені дерева, зараз переживає другу молодість. Його наповнили звуки музики, веселий сміх молоді, пісні.

Ось до широких двей Палацу підішли на машинах молоді. Пара за парою юнаки і дівчата входять у красивий

Одруження! Ця подія запам'ятовується на все життя. Звичайно, кожному хочеться відзначити її якомога урочистіше, веселіше. І тут уже звичайний ЗАГС стає тісним і непривітним, тут потрібний Палац. Днями в Києві такий Палац одружень відкрився. Цей двоповерховий старовинний особняк, що потонає в зелені дерева, зараз переживає другу молодість. Його наповнили звуки музики, веселий сміх молоді, пісні.

Ось до широких двей Палацу підішли на машинах молоді. Пара за парою юнаки і дівчата входять у красивий

ДЛЯ ВАС, МОЛОДОЖОНИ

Розпорядник церемонії

ніалу просить молодих піднятися в Білий зал — зал урочистого одруження. Звучить «Весільний марш» Мендельсона. Першими до столу підходять технік-конструктор заводу верстатів-автоматів імені Горького Володимир Касевич та інженер-конструктор цього заводу Валентина Назаренко. Вони розписують

ся в книзі реєстрації шлюбів, обмінюються обручками. Секретар виконкому Київської міської Ради депутатів трудящих Б. Ф. Ермолович поздоровляє молодожонів і вручає їм свідоцтво про шлюб.

Володимира і Валентину оточують друзі, палять поздоровляють, потім усі ідуть у банкетний зал,